

Ældste Donald L. Hallstrom
De Halvfjerds' Præsidium

Omvendt til hans evangelium gennem hans kirke

Kirkens formål er at hjælpe os til at efterleve evangeliet.

Jeg elsker Jesu Kristi evangelium og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Somme tider bruger vi begreberne *evangeliet* og *Kirken* med samme betydning, men de betyder ikke det samme. De er dog smukt forbundne, og vi behøver dem begge.

Evangeliet er Guds herlige plan, hvorved vi, hans børn, får mulighed for at modtage alt det, som Faderen har (se L&P 84:38). Det kaldes evigt liv og beskrives som »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7). En vigtig del af planen er vores jordiske liv – en tid til at udvikle tro (se Moro 7:26, til at omvende os (se Mosi 3:12) og til at forlige os med Gud (se Jakob 4:11).

Fordi Gud vidste, at vore svagheder ville gøre dette liv meget svært, da der ville være »modsatning i alt« (2 Ne 2:11), og at vi ikke selv kunne rense os for vore synder, var det nødvendigt med en frelser. Da Elohim, den evige Gud og Fader til alle vore sjæle, præsenterede sin frelsesplan, var der en blandt os, der sagde: »Her er jeg, send mig« (Abr 3:27). Han hed Jahve.

Som søn af en himmelsk Fader, både åndeligt og fysisk, besidder han

almægtighed til at overvinde verden. Født af en jordisk moder var han underlagt det jordiske livs smerte og lidelse. Den store Jahve blev også kaldt Jesus og fik desuden titlen Kristus, der betyder Messias eller den Salvede. Kronen på værket var forsoningen, hvor Jesus Kristus »steg ned under alt« (L&P 88:6), hvilket gjorde det muligt for ham at løskøbe os alle.

Kirken blev grundlagt af Jesus Kristus under hans tjenestegerning, og var »bygget på apostlenes og profeternes grundvold« (Ef 2:20). I denne »tidernes fyldes uddeling« (L&P 128:18) genoprettede Herren det, der engang fandtes. Specifikt henvendt til profeten Joseph Smith sagde han: »Jeg vil oprette en menighed ved din hånd« (L&P 31:7). Jesus Kristus var og er denne kirkes overhoved, og han er repræsenteret på jorden af profeter, der besidder apostolsk myndighed.

Det er en pragtfuld kirke. Dens organisation, effektivitet og ægte godhed bliver respekteret af alle, der oprigtigt søger at forstå den. Kirken har programmer for børn, unge, mænd og kvinder. Den har smukke

kirkebygninger, der er nu mere end 18.000 bygninger. Majestætiske templer – nu i alt 136 – findes på jorden og endnu 30 under opførelse eller bekendtgjort. En styrke af fuldtidsmissionærer på flere end 56.000, sammensat af unge og de, der ikke er så unge, tjener i 150 lande. Kirkens verdensomspændende humanitære indsats er et vidunderligt eksempel på vore medlemmers gavmildhed. Vores velfærdssystem tager sig af vore medlemmer og fremmer selvhjulpenhed på en måde, som ikke findes andre steder. I denne kirke har vi uselviske ledere, som er lægfolk, samt et samfund af hellige, der er villige til at tjene hinanden på en bemærkelsesværdig måde. I hele verden findes der ikke noget som denne kirke.

Da jeg blev født, boede vores familie i et lille hus på samme grund som en af Kirkens store historiske kirkebygninger, tabernaklet i Honolulu. Jeg undskylder nu over for mine kære venner i Det Præsiderende Biskopråd, der fører tilsyn med Kirkens bygninger, men som dreng klatrede jeg over og under og igennem hvert eneste centimeter af den ejendom, fra bunden af spejlbasinet med vand og helt op til det imponerende oplyste spirs indre. Vi svingede endda (som Tarzan) fra de lange hængende ranker på baniantræerne, der findes på grunden.

Kirken betød alt for os. Vi tog til mange møder, selv flere end vi har i dag. Vi gik i Primary torsdag eftermiddag. Hjælpeforeningens møder blev afholdt tirsdag formiddag. GUF var onsdag aften. Lørdag var til menighedens aktiviteter. Søndag formiddag gik mænd og unge mænd til præstedømmemøde. Midt på dagen gik vi i søndagsskole. Om aftenen vendte vi tilbage til nadvermødet. Med al den gåen frem og tilbage til og fra møder

virkede det, som om vores tid gik med kirkeaktiviteter hele søndagen og de fleste andre hverdage.

Selvom jeg elskede Kirken, var det dengang i min barndom, at jeg for første gang følte, at der fandtes noget større. Da jeg var fem år gammel, blev der afholdt en stor konference i tabernaklet. Vi gik ned ad den smalle gade, som vi boede på, og over en lille bro, der førte til den prægtige kirkebygning og sad vel på tiende række i den store kirkesal. David O. McKay, Kirkens præsident, præsiderede over og talte ved mødet. Jeg kan ikke huske et ord af, hvad han sagde, men jeg husker levende det, jeg så og følte. Præsident McKay havde et lyst jakkesæt på, og med sit bølgende hvide hår så han meget kongelig ud. Som traditionen på øerne foreskriver, bar han en hawaiiansk blomsterkrans af røde nelliker. Da han talte, følte jeg noget meget intens og meget personligt. Jeg forstod senere, at jeg følte Helligåndens indflydelse. Vi sang afslutningssalmen.

Hvem er for Herrens sag?

Nu vil det vise sig;

vi spørger uden frygt:

Hvem er for Herrens sag?

(«Hvem er for Herrens sag?», *Salmer og sange*, nr. 173).

Da de ord blev sunget af næsten 2.000 mennesker, virkede det, som om det var et spørgsmål henvendt til mig, og jeg ønskede at stille mig op og sige: »Det er jeg!«

Nogle mennesker tænker på deres aktivitet i Kirken som det endelige mål. Det er farligt. Det er muligt at være aktiv i Kirken og mindre aktiv i evangeliet. Lad mig understrege: At være aktiv i Kirken er et ønskværdigt mål, men det er ikke nok. At være aktiv i Kirken er et ydre tegn på vores

åndelige ønske. Hvis vi deltager i vore møder, har og opfylder vore kirkeansvar og tjener andre, er det synligt udadtil.

Modsat er evangeliets lærdomme som regel mindre synlige og sværere at måle, men de er af større, evig betydning. Hvor stor er vores tro for eksempel? Hvor meget har vi omvendt os? Hvor meget betyder ordinancerne i vores liv? Hvor fokuserede er vi på vore pagter?

Jeg gentager: Vi har brug for evangeliet og Kirken. Faktisk er det Kirkens formål at hjælpe os til at

efterleve evangeliet. Vi spekulerer ofte på: Hvordan kan en person være fuldt aktiv i Kirken som ung og så ikke være aktiv mere, når de bliver ældre? Hvordan kan en voksen, der regelmæssigt er kommet og har tjent, holde op med at komme? Hvordan kan en person, der er skuffet over en leder eller et andet medlem, tillade, at det stopper deres deltagelse i Kirken? Måske er årsagen, at de ikke var tilstrækkeligt omvendt til evangeliet – evighedens anliggender.

Jeg foreslår tre vigtige måder til at gøre evangeliet til vores grundvold:

1. *Uddyb forståelsen af Guddommen.*

En vedvarende kundskab om og kærlighed til de tre medlemmer af Guddommen er absolut nødvendig. Bed opmærksomt til Faderen i Sønnens navn og søg Helligåndens vejledning. Hvis bøn kombineres med konstant studium og ydmyg overvejelse, opbygges en urokkelig tro på Jesus Kristus. »For hvorledes kender en mand den herre ... som er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?» (Mosi 5:13).

2. *Fokuser på ordinancerne og pagterne.*

Hvis I mangler nogle af de afgørende ordinancer i jeres liv, så forbered jer på at modtage dem. Så er vi nødt til at skabe en disciplin for trofast at efterleve vore pagter og få det fulde udbytte af nadverens ugentlige gave. Mange af os bliver ikke forandret af dens rensende kraft på grund af vores manglende ærbødighed for denne hellige ordinance.

3. *Forén evangeliet med Kirken.* Hvis vi koncentrerer os om evangeliet, bliver Kirken en større og ikke en mindre velsignelse i vores liv. Når vi kommer til hvert møde forberedt på at »stræb[e] efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118), bliver Helligånden vores lærer. Hvis vi kommer for at blive underholdt, bliver vi ofte skuffede. Præsident Spencer W. Kimball blev engang spurgt: »Hvad gør du, når du befinder dig til et kedeligt nadvermøde?« Hans svar var: »Det ved jeg ikke. Det har jeg aldrig prøvet« (citeret af Gene R. Cook, i Gerry Avant, »Learning Gospel Is Lifetime Pursuit«, *Church News*, 24. mar. 1990, s. 10).

Her i livet bør vi ønske det, som skete, da Herren kom til folket i den

nye verden og oprettede sin kirke. I skriften står der: »Og det skete, at de således gik omkring blandt hele Nefis folk og prædikede Kristi evangelium for alle folk på landets overflade, og de blev omvendt til Herren og blev optaget i Kristi kirke, og således blev de folk, der levede i det slægtled,

velsignet i overensstemmelse med Jesu ord« (3 Ne 28:23).

Herren ønsker, at medlemmerne af hans kirke er fuldstændig omvendt til hans evangelium. Det er den eneste sikre vej til at opnå åndelig tryghed nu og evig lykke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■